

Er was eens...

, niet zo lang geleden, een schone fee die een Chinese droom had. Zij heette Rapunzel en zag stenen voor haar. Heel veel k-eitjes. Mooi lagen die opgestapeld en riepen in koor "KOM gauw met ons spelen! Daar zul je beter van worden. En breng ook maar je vrindjes mee..."

De volgende ochtend wreef de schone slaapster haar ogen uit. Ze keek of Joseph, haar man, nog in de buurt was. Gewoonlijk ontwaakte die veel vroeger en ging dan achter het huis de kippen voeren. En misschien ook wel een ei rapen voor het ontbijt. Hij was heel groot en sterk. Dat moest natuurlijk wel zo blijven.

Rapunzel hoorde de achterdeur dicht slaan en snelde – holder de bolder – de trap af.

“Gut Jos...” Ze noemde Joseph altijd kortweg ‘Jos’. Dat lag gemakkelijker in het gehoor – ook bij hem – en daar luisterde hij goed naar.

“Jos, moet je toch horen, wat ik vannacht heb gedroomd!” Jos zette grote ogen op. Want Rapunzel liet nooit wat los over haar nachtelijke avontuurtjes.

“Man, er doken allerlei stapeltjes steentjes op met daarop Chinese tekens, ringen en een soort stokken. Draken en winden waren er ook onder. En ik zag er zelfs bloemen en seizoenen bij.”

Jos’ ogen werden zo mogelijk nog groter.

Hij overwoog even de psychiater te bellen. Maar het nummer van deze zielenknijper wilde hem niet te binnen schieten.

Rapunzel vervolgde: "de stenen waren aan de onderkant allemaal bekleed met teakhout. En toen ik nog eens goed keek, rolden ze allemaal vanzelf in een rechthoekige cassette. Daarop stond aan de zijkant, in fraai gekrulde letters, te lezen "Spellenwinkel H. Van der Meijden"

Jos begreep dat Rapunzel op een goudader zat. In het verleden had hij wel eens een geel regelboekje van dat geheimzinnige spel in handen gehad. Hij besloot voor zichzelf die ochtend eens te gaan shoppen. Maar ook overdacht hij "misschien moest ik eerst maar eens naar de kringloopwinkel stappen".

Zo gezegd, zo gedaan!

Rapunzel had van die wonderlijke droom een lichte hoofdpijn overgehouden. Ze besloot – voor die ene keer – maar een paracetamol in te slikken.

Toen Jos later die ochtend met een glimmend kistje aan kwam zetten, trof hij haar slapend aan. Ellebogen op het tafelblad en nog altijd in negligé. Ja, het huis was lekker verwarmd met stadsgasverwarming. “Die zit ergens diep in Binnen-Mogolië bij de Chinese Muur te kijken hoe die verrekte Chinezen dat spel spelen...” mompelde Joseph.

Hij schoof de gordijnen wagenwijd open en liet het zonlicht op Rapunzel vallen.

Nou, die schoot overeind en greep naar de arm van haar man. "Moet je horen Jos, ik zie het helemaal voor me. In de Domstad gaan we een MAHJONG-club oprichten. Jij bent het eerste lid."

"En hier is je demonstratiespel" bromde Joseph en zette het glimmende kistje voor Rapunzels neus.

Nu was het Rapunzel die ongeveer van haar stoel viel. "Waar heb je dat gevonden?"

"Hadden we dat ergens op zolder?"

"Nou", zei Jos, "ik heb er het nacht verlijf van de hennen nog eens op na gekeken. Maar het bleek in d'Haene-sectie te zijn beland."

Wel, de rest is historie. Snel kwam er een werfcampagne. Het regende aanmeldingen.

Al spoedig was een home gevonden bij een tennisclubje in Leidse Rijn. Een man- -die- alles-kan - kwam zomaar opdagen. En dan was er ook een grote gozer op een dito fiets die best in het bestuur wilde. Een Chinees-Indonesisch echtpaar op leeftijd werd ook lid. Voor vele seizoenen bleek dat stel de ware clubcrack te herbergen. De schone fee zag dat haar werk groeide en bloeide. Zelf bleek ze een vindingrijke juf voor publiciteit. Zo hengelde Rapunzel hele volksstammen naar binnen. De grote gozer investeerde bij de nieuwelingen in spelkwaliteit. Ook was hij in luttele jaren kampioen huisvesting. De Hoeksteen verhuisde naar het NDC, het nationaal denksport centrum. Toe maar. En dan was er nog die madam die Moeder van

ALLE Mahjong STENEN heette. Zij rekende altijd feilloos alle gescoorde punten uit. Zo kwam het dat Rapunzel semi-permanent op vakantie kon met haar Jos. Zij, hoe kon het ook anders met iemand die zo mooi dromen kon, sloegen hun tenten op in Spanje, aan de Costa d' Oro. En in Utrecht speelden ALLEN nog lang en gelukkig.....